

MARIJIKIN OGRAČEK

Na čast Deteti Marijiki

ga vrejūje za našo dečico

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
v Črensovcib.

Izahaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1901.

Čena na skupni naslov letno 4 Din.

Dari za dečinski den leta 1931. septembra 8.

Iz M. Sobote so sledeči gospodje i gospe darüvali:

Benko Jožef nar. poslanec dva avtomobila dao na razpolago, šteriva sta brezplačno pripelala do 100 dece, Hartner Geza tri velke košare grozdja in 50 Din, Stanko Jarc pecivo, sühe kekse 90 falatov, Brata Šiftar in Hahn 2 kom. blaga, drukatnoga ostanka, Janez Jonaš 1 robec, Hirschl & Sinovi 2 kom. blaga, plavo za male fürtoke, Batta poslovodja 2 kremi za čevlje, Gašpar Jožef čokolade 10 kom., Gospa Faflikova pecivo ena srednja škatla piškotovo i lekvarovo, Eugen Jevsen pecivo 20 kom. žemelj, Erdöšy Barnabaš igračke, 1 album i klapotec z fűckov, Preis Aladar 1 robec, Jos. Brumen 1 male čevlje, Brumenova gospa 2 kefi s korenja i eno igračko, Tratmann Aleksander 2 mali škatli boksa, Pollak pek, pecivo, 5 komadov strűce, Flisar stolar šameri, Marko Kemény, klobase 1 kgr., Šiftar Mariška malo dečjo oblekó, Kűhar Franc, šol, potrebšćine, zvezkov 20, per 30, svinčnikov 15, kamenčkov 20 i pivnikov 20, Čeh Franc Pauerove piškote 60 kom., Heimer šol. potrebšćine, 10 peresnikov, Vljaj Jos. pek, 5 kom. žemelj, Zver Ivan 1 lepo vezan molitvenik, Bejek Štefan nevezan molitvenik, Sukič Jurij 1 klobűk, Kohn Leopold 10 komadov svinčnikov, Heklić Štejan 5 komadov blaga, emalirane lončke i tanjere, Hanc Imre lecitarske reči 20 komadov, Antauer Jožef lecitarske reči, piškote medane 20, babe 15, srce 10 komadov, Fridrik Cecilija pekarna 2 velkivi štrűci, Trautmann 2 malivi gledalici, Sidonija Novak slašćice, 30 komadov bolših, Mekiš Jožef šolske zvezke 20 komadov, Vukan Geza sühe klobase 3 kom., N. N. sir, Reesch fotografske slike, 10 komadov, Marko Zaplatič 20 žemel, 10 pec, 5 kaiseric, 5 makovi kolačov, Flisar Jožef klobase, 1/2 kg. Ali Zečevrovič 15 litrov sladoleda z 200 kom. šalic za sladoled, Ema Hansl škatulo za pera, Hreško Gizi hobo i zreske, ostanki od švelje, Flisar Anton pecivo doma spečeno 40 falatov, Rituper Alojz 5 glažkov olja za mašine mazati, Majer Števan edno hobo, Zrinski eden šameri, Čör Anna 10 Din., Ascher B. in Sin 10 Din., Dr. Šömen Ludvig 40 Din., Dr. Škerlak Vl. 30 Din., Dr. Glačnik J. 30 Din., Dr. Pinter N. 20 Din. Dobrajova gospa 10, Dr. Bratina Fr. 30 Din., Benkič gostilničar 20 Din., Kramberger, učitelj 10 Din., Štubl, učitelj 10 Din., gosp. grofica Bathany E. 20 Din., Kűzma Franc 10 Din., Nadai 10 Din., Bedič Ivan 4 Din., Sokal Irma 3 Din. Dare je nabrao Horvat Jožef, mlekar. **Pripomba.** Dva darüvaniva šamrla sta nazaj odpelaniva v Soboto. Proso bi gospe šofere, da je poišćeta i zročita „Doml sv. Franciška.“ — **Iz Beltinec so darüvali v dinaraj sledeči:** Franc Mikuž, ing. i nadupravitelj 100, J. Maček blagajnik veleposestva 10, Jurij Vogler nadgozdar 10, Franc Rešek trgovec 5, Albin Sagadin trgovec 5, Jurij Lanc brivec 4, Klepec Jožef trgovec 10, Ferdo Herman kaplan 6, Dr. Omahen zdravnik 10 i slašćice, Klepec Vinko, trgovec 4, Fridrich Jo-

žef trgovec 5, Dr. Kolarš, zdravnik 10, Anton Fister trgovec 5, Marko Zadravec posestnik 10, Andrej Horvat 10, Šprager Ferdo učitelj 10, Zorko Eduard učitelj 8, Peter Osterc trgovec 2 para čevljev, 4 klobūke, 1 dt. zvezkov i 1 dt. svinčnikov. Dare je pobirao Smodiš Štefan. **Jugoslovan- ska tiskarna v Ljubljani** 30 kg. odrezkov od papira i na stotine podobic pa razglednic. **V penezaj so šče darūvali Din.:** Hahn Izidor v M. Soboti 2, pri knjigaj darūvano 6, Činč Ana Srdica 10, Hinko i Marija Škalič Kuzma 10, Štajmer Agneš Vidonci 5, Hajdinjak Treza Vidonci 5, Norčič Ana G. Lendava 10, Salaj Marija Trdkova 10. **Skūpno dobili 5145 Din.** Izdali za tiskanje cedal, voznino i poštino darov pa za kūplene dare 2491 Din. 70 par. Čistoga ostalo za bodočo hišo siromaške dece v Slov. Krajini v posojilnici v Črensovcih 2653 Din. 30 par. — Marijka naj obilno povrne vsaki najmenši dar i vsaki najmenši trūd!

ODBOR.

Pišemo si.

Stric pa dečica si dopišūjejo. Dečica pišejo strici po pošti, stric pa deci v Marijikinom Ogračeki dava odgovor. Ka nam pišejo naši srčkani mali?

I. Prelūbleni nam stric. Mi smo siromaških starišov deca, zato vas prosimo, ne zamerte nam, če vam pošilam lepe pozdrave jaz Milika z svojimi tremi bratami. Hodim rada v šolo, tūdi mojiva dva brata Herman i Jožef, bogamo radi vučitelja vse ka nas včijo. Te najmlajši brat je komaj tri leta star pa že rad od Marijike guči zato ka čūje, ka mi vsi radi čtemo i popevamo od Marijike. Dobili smo že eden „Marijikin Ograček“. Lepa hvala. Preveč lepo se čte v njem. Tūdi sam najšla pot do šole pa ka je na spodnjoj slici skritoga. Prosim odgovor, če sam dobro vgonila. K meši rada hodim, samo ka nemam molitvene knjige. Siromacije smo i si nemoremo kūpiti. — **Voglinčič Milika, Gerlinec 97.**

Odgovor. Veseli me, draga Milika, ka rada hodiš k meši. Ešče bole pa, ka bi rada z knjige molila. Ve stric segnejo v žep pa edno lepo vōprinesejo. Prle pa nekaj včini ti tūdi. Zbrčni se po vašoj občini i naberi najmenje deset naročnikov na Marijikin Ograček. Če jih pa več dobiš, bo ešče bole. Za Marijiko delaš, če širiš njeni listek. Ve jo pa rada maš, kak vidim z tvojega pisma! Čakam z Gerlinec teliko naročnikov za M. Ograček, keliko hiš ma deco do 16 let staro, ki že znajo čteti. Pozdravla te i vse tvoje. — **Stric.**

II. Dragi stric! Naznanjam, ka sam nabrala v našoj občini, gde je največ vogske dece, 11 naročnikov na Marijigin Ograček. Dozdaj nesam mogla več. — **Novinšek Anica, Čentiba 92.**

Odgovor. Nikaj za to, če nesi mogla več nabrati za prvo silo. Tūdi jaboko je malo, gda začne rasti, pa sledkar kak veliko i kak tečno zraste z maloga. Tak bo tūdi pri tebi. Misli na Marijiko i z lūbezni do nje priporočaj dečinski listek. Pozdravla te z naročniki vred — **Stric.**

VGANKE.

I. Lani, gda ste na Malo mešo pred Marijino podobo rože metall, ste jo etak prosili: **Marijika čuvaj me, da rožica oslanem. Vgonite, draga dečica, gda ste rožice?** Vgonite tak, če pomislite ka ma rožica i ka morete meti tūdi vi. Ki najbolše vgoni, dobi lepo molitveno knigo, drūgi za njim pa krasen rožni venec.

II. Ka je tū skritoga?

III. No če najdete?

Priloga M. Lista. Izhaja vsak mesec 8. Cena na skupni naslov letno 4 D.

Kakše detece je bila Marijika?

II.

Marijika je bila pobožno dete. Vseli, gda so jo stariše na molitev opominali, je *včasí mollla*. Pri molitvi neje zejala pa dremala, se nej smejala pa nej jokala, nego pobožno je molila. Ne jo trbelo po trikrat zvati od igrače vkraj na molitev. Na prvo ajtekovo i mamikino reč se je zmenbe odtrgnola, pokleknola, rokici sklenola i molila, ne mislila na nikoj drugo, samo na dragoga Bogeca pa se njemi je zahvalila, ka njej je dao ajteka i mamiko pa ga je prosila, naj njej ešče nekaj da. Ka ga je prosila? Prosila ga je, naj pošle sveti Odrešenika, Zveličitela, naj pride že ednok boži Sin, Jezuš i svet odküpi i njemi nebo odpre. Gda je Marijika živelá, te ešče ne bilo Jezüša na sveti. Ona ga je prosila i ona ga je sprosila. O kakšo moč ma nedužnoga deteta pobožna molitev! Drago detece, tüdi ti maš to veliko moč, tüdi ti lahko sprosiš tistim, ki nemajo Bogeca, ki v velikih grehaj živejo, tüdi ti njim lahko sprosiš Jezüša. Sprosiš njim ga pa, če prosiš Marijiko, to najsvetejše človeče detece za pomoč. Včasí, kak te rendice prečteš, poklekni deklica i deček, rokice skleni i etak moll pobožno: „Detece Marijika, prosí Jezüška naj blagoslovi moje stariše i naj povrne grešnike. V te namen zmolim tebi na žast edno Zdravo Marijo . . .“ Gda Zdravo Marijo zmolíš, se prekriži i vstani-

Jezušek na slamici
pri nebeskoj Mamici
v plenica j leži.
Mamika pred njim kleči,
srčno se Njem' veseli ...
sveča še gori.

Sveča ka ti tū goriš
i štalico ožariš,
Jezuš sunce je?!
Mamica vužgala me
K Jezuši da b' vod'la te
drago detece.

Mali romar.

Priповest.

Stari vitez je meo skoro sto let. Negda je bio nevtrudljiv v pohodaj i bitkaj, ali zdaj je sključen pod težov nevol, noč i den je ležo mirno v posteli.

Meo je tri sine. Ednok je rano pozvo najstarejšega od njih k sebi i njemi veli: Dragi moj sin! Spomno sam se, da sam se ednok zaoblubo peški romati v Rim. To je bilo sredi divjega spopada, samo čūda me rešila smrtne nevarnosti.

Kak vidiš, posto sam stari, kak zemla. Opravi, prosim te, namesto mene božo pot, da merjem z mirnov dušnov vestjov.

Sin ga je hladno poslušo i pravo: Ka vam vse ne pride na pamet na stara leta, oča! Jaz da bi šo v Rim ali nevem

kam! Pri mojej veri mam brez vašega Rima dosta dela. Ostante raj mirni v posteli, spite, jejte i pijte i pripovedavajte kakšekoli pripovesti če se vam vidi, mene pa pri miri pustite.

Drügo jütro je pozvo stavec srednjega sina: Poslušaj me, o dragi sin! Spomno sam se, da sam ednok sredi grozne bojne zaoblübo pot v Rim. Zdaj vidiš — postano sam stari kak zemla i ne bi prišo daleč. Želo bi, da bi ti spuno na mesto mene oblübo.

Sin ga je poslušo i pravo: Oča, v štirinajstih dnevaj mammo žetev. Trbelo de kositi, voziti, mlatiti i šče kopati gorice. Starejši braf odide s čredov na planine. Mlajši braf je ešče na pol dete. Što pa de opravlo vse delo, či bom jaz hodo po sveti, v Rim i nevem ešče koma! Prosim vas, spite, jejte i pijte ali ne mešajte nas pri deli.

Tretje jütro je stavec pozvo najmlajšega sina svojega lüblenca: Espery, dete moje hodi se! Ednok sam se zaoblübo, da idem v Rim na božo pot. Ali stari sam kak zemla — kak bi zdaj šo? Idi ti namesto mene!

Dobro, oča, idem, — preprosto odgovori Espery.

Mati, štera je čüla te reči, je zakričala: Espery, prosim te, nigdar ne poslušaj to staro žlabudro! Vej je pa resan prišo od pameti. Ešče premalo njemi je v oči metanje pa ječanje, ve tak nigdar nemamo mira. Zdaj bi mi pa še dete v nesrečo poslo?

A Espery je pa odvrno: Lüblena mati, bogati morem. Ka oča želejo od sina, — to šče tüdi Bog.

Stopo je iz sobe, natočo je iz vinskoga lagva mali meh, zvezo si je v robec nikelko glav lüka i kolaček krüha, vzeo hrastovo palico v roke, obino je očo, se od domačih poslovo i odišo na pot.

Gda je šo mimo cerkve, se je spomno, da je potrebno najprle prositi Božega varstva za pot. Bio je pri sv. meši i gda je zapüsto cerkev, je srečo pri vhodi mladoga, lepoga neznanca, šteri ga je nagovoro: Povejte, prijateo, ali nej ste namenjeni v Rim na Božo pot?

Sam, njemi je vlüдно odgovoro Espery.

Tüdi jaz idem ta, dragi prijateo. Če ščete, lejko potüjeva vküper.

Z veseljem, lepi moj prijateo, je odgovoro Espery i nej je čüto, da je te neznanec angeo, šteroga je njemi poslo Bog, da ga varje na poti v Rim.

Tak sta odišla po staroj rimskoj cesti i hodila po deži i sunci, popevale psalme i prosila smilene lüdi za hrano, dokeč ne sta prišla v Rim. Da sta si odejnola, sta šla molit v cerkev svetoga Petra i zatem obhodila vse ostale kapelice i cerkve; nazadnje sta se poklonila sv. Oči, ki so njima dali svoj blagoslov.

Prle kak sta se obrnola proti domi, sta sklenola počivati v senci stebrišča edne cerkvi.

(Dale.)

Gde je i kakši je Jezušek?

Gde je? *V cerkvi v oltari.* Gda mešnik mešujejo, vzemejo v roke belo hoštijo, jo blagoslovijo i pregovorijo nad njov Jezušove reči, na štere jih je on sam navčo i njim dao oblast, ka smejo te mogočne reči spregovoriti. Gda te reči spregovorijo, se

Jezuška občüdüjem,
Odket telko kinčov ma?
Odgovor pa ne zamüjen:
Te njem, dobra deca da,
Če po vesi ne lajdra.

bela hoštija spremeni v samoga Jezüša. Toga Jezüša, ki se je skrio pod beli krüh, denejo mešnik v oltar. To je Oltarsko svestvo. Hoštija je z pšenične mele pečena i je tečas krüh, dokeč ne povejo nad njov mešnik Jezüšovih reči. Kak je ednok spregovorijo, se krüh spremeni v Jezüša i ostane v hoštiji samo farba krühova, samo žmaj, ne pa več nikaj krüha. Mesto krüha je stopo Jezüš v hoštijo i se z farbov, žmajom krüha pokrije, ka se ga ne bi bojali. Da če se ne bi skrio, ne bi mogli prenesti Jezüšove lepote. Jezüšek je neskončano lepi.

Kakši je Jezüšek?
Jezüšek je neskončano lepi. Ka je to: neskončano lepi? Neskončana je tista reč, štera nema konca, dna. Neskončano je tisto, ka se nikdar ne da zmeriti. Jezüšova lepota je zato tak velika, ka če do vsi lüdjje, ki so bili i bodo do konca sveta vse

lepote naštevali sto i stomilijon let, nikdar ne prido do konca Jezüšovej lepoti. Jezüšek je lepši. Če vse rožice ka so že cvele i bodo cvele do konca sveta v venec spletete, draga dečica i če te venec daté v roke Mariji, najlepšoj nebeskoj kraljici, pa ona k njemi prikapči svojo i vseh angelov i svecov preveliko lepoto,

ešče nismo prišli do kraja Jezušove lepote. Jezušek je lepši, Pa če bi vso stvarjenje na vse veke drugo ne delalo, kak samo to računalo, kak je Jezuš lepi, bi ne mogli zračunati njegove lepote. Jezušek je lepši. Dečica, draga dečica! Te neskončno lepi Jezušek v oltari je vaš i vas čaka, Ga vi tudi čakate? Povejte mi, ga čakate? Ga želite? Ga ščete viditi? Ga ščete meti? Pri sv. obhajili, prečiščavanji ga dobite, zglasite se za njega.

Velik dar.

Simon je bil mali osemletni zamorček. Pridno je hodil k misijonarjem v šolo in ker se je dobro učil, je bil kmalu krščen. Nekega dne je sedel tako vesel v klopi, da se je misijonarju čudno zdelo. Zato ga vpraša:

„Simon, zakaj si tako vesel? Ali si kaj dobil?“

„Ne, oče. Ničesar nisem dobil. Pač pa sem jaz dal nekaj velikega svoji sestrični in zato sem tako vesel.“

„Kaj si ji pa torej dal?“

„Dal sem ji sveta nebesa!“

Kaj praviš, Simon?“

„Da, oče. Le poslušaj. Včeraj je prišla k nam moja teta s prav bolno deklico. Nesla jo je k čarovniku, da bi jo ozdravil. Jaz pa sem vedel, da čarovnik (comprnjak) ne more nič pomagati. Teta je še poganka in deklica še tudi ni bila krščena. Prenočili ste pri nas. Ponoči jaz nisem spal. Deklici je postalo slabo in je začela umirati. Skočil sem s svojega ležišča in sem si mislil: Jaz jo bom krstil. Če potem umrje, pride v sv. nebesa. Vzel sem vodo in sem jo krstil, kakor sem videl tebe krščevati. Oblil sem jo z vodo na glavo in rekel: Marija, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. „Kaj ne oče, da sem dal deklici sveta nebesa?“

„Da, Simon. Prav lepo delo si storil. Ljubi Jezušček bo zato tudi tebi dal sv. nebesa.“

Dragi otroci, ali nebi hoteli tudi Vi dati Vašim poganskim bratcem in sestricam sveta nebesa? Date njim je ako molite za misijonare.

MARIJIN LISTEK

DEČICA: Marijka, draga sestrice, o kako si ljubeznjiva, da se z nami igraš in nam lepe nauke dajaš. Vedno jih hočemo pazljivo poslušati.

Hrepenenje po Jezusu.

Marija je bila jako brihtna štiriletna zamorska deklica. Hodila je z drugimi otroci k misijonarju poslušat razlago krščanskega nauka.

Ko so drugi otroci na dan prvega svetega obhajila odšli z lepimi podobnicami domov, je Marija še ostala sama v misijonarski kapelici. Ko vidi misijonarja samega klečati v kapelici, stopi k njemu in ga prav mило prosi:

„Oče misijonar! Daj tudi meni Jezusa, kakor si ga dal drugim otrokom! Tako ga imam rada!“

Misijonarja je ta prošnja deklice osupnila. Zato ji reče:

„Marija, ti si še premajhna. Ne smeš še iti k svetemu obhajilu.“

„Oh oče, zakaj ne? Saj imam tudi jaz tako rada Jezusa, kakor drugi otroci. Molitvice že tudi znam na pamet. Ubogam doma tudi rada. Zato mi daj Jezusa.“

Misijonar se je obotavljal in rekel:

„Marija ti si še premajhna in glej imaš še premajhna usteca.“

„Poglej, oče,“ reče deklica, „saj znam usta močno odpreti. Daj mi Jezusa, ker ga imam tako rada!“

Misijonar je v zadregi. Ne ve si pomagati. Pa mu pride srečna misel. Prime deklico za bradico, ji odpre usteca i pravi:

„Glej Marija, ti imaš še mlečne zobe in zato Jezus še ne more k tebi priti. Ko boš dorasla in ne boš imela več mlečnih zobkov, takrat ti bom pa dal Jezusa.“

Deklica postane žalostna. Pa hitro reče:

„Oče misijonar, ali mi boš dal zares Jezusa, ko ne bom imela več mlečnih zob?“

„Seveda, Marija. Ko dorasteš in boš velika ter ne boš več imela mlečnih zob, takrat ti bom dal Jezusa.“

Deklica odide od misijonarjeve kočice. Čez pol ure se vrne. Pa kakšna! Debelo solze ji teko iz oči, in vendar se ne joka, ampak se smeje. Okrog ust je pa čisto krvava. Kaj je storila? Šla je tja za misijonarjevo kočico, poiskala kamen ter si z njim izbila vse zobe iz ust. Vsa krvava pride k misijonarju nazaj, mu pokaže krvava usta in mu otroško nedolžno reče:

„Glej oče misijonar, sedaj pa nimam več mlečnih zob. Sedaj mi boš pa dal Jezusa, kakor si obljubil. Saj ga imam tako rada.“

Misijonar se je močno začudil in se skoraj prestrašil. Videl je otrokovo hrepenenje po svetem obhajilu in njegovo ljubezen do Jezusa. Ni se mogel dalje ustavljati nedolžni in vroči želji otrokovi po Jezusu. Prijel je deklico, ji z mlačno vodo izpral krvava usta in jo peljal nato v kapelo in jo obhajal. Dal ji je Jezusa. Deklica je bila neizmerno vesela, da je dobila Jezusa, po katerem je toliko hrepenela. Odslej je hodila vsak dan k svetemu obhajilu.

Ljubi otroci! Striček želi, da bi tudi vi imeli Jezusčka tako radi kot ta zamorska deklica in da bi tudi vi tako radi hodili k svetemu obhajilu in prejimali Jezusa. Seveda ni treba, da bi tako ravnali kakor ona, toda ljubezen pa le imetje tako kakor ona! Kako boste potem srečni! Kadar greste k svetemu obhajilu, pa lepo molite kakor poje obhajilna: „Tebe ljubi moja duša, o Zveličar moj, tvojo naj sladkost okuša, daj ji pokoj svoj! Pridi, pridi, skleni se z menoj, naj bo skoraj srce moje dom prijeten tvoj!“

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

I. Vsa za Boga.

Čutila je dobro, da jo On ljubi in od svoje strani ga je zagotavljala: „Ljubim Te, moj Zveličar in darujem se Ti popolnoma in brez pridržka za vedno!“ . . . Kakor kaplja vode v neizmernem oceanu, se je ljubeča duša Male Terezije potopila v ljubezen božjega Srca. Ni je bilo več, — ostal je Jezus sam.

Od tistega dne ni moglo nič več utešiti njenega hrepenečega srca. Iskreno je želela, sprejeti Jezusa še v drugič. Bil je praznik vnebohoda Gospodovega, ko se je vnovič združila z njim, svojim Ljubljenim. Vsa v solzah in polna neizrekljive blaženosti je premišljala in ponavljala besede sv. Pavla: „Ne živim več jaz, tem več Jezus živi v meni.“ — Ob vseh velikih praznikih je zopet smela k sv. obhajilu. Pa, oh, kako zelo oddaljeni so se ji zdeli ti prazniki!

Nekega večera, ko njeno srce ni več našlo besed, da bi Jezusu povedalo, kako iskreno ga ljubi in kako hrepeneče želi, da bi bil povsod češččen in ljubljen, se je spomnila pekla. Z bridko bolečino jo je navdala misel, da se iz teh globin nikdar ne dvigne vzdih ljubezni do Boga. Tedaj je zaželela priti na ta kraj muk in trpljenja samo zato — da bo tudi tam Bog večno ljubljen. S tem pa ni mislila reči, da je brez nebeškega hrepnenja, samo ljubezen jo je vodila k temu izreku. Njena nebesa namreč so bila — ljubezen.

Imela je prežarno željo vstopiti v samostan. Vstopila je, ko je premagala mnogo težav. Slovesne obljube je napravila 8. septembra 1890. Tisti dan je bila polna nebeške sreče in miru, tistega miru, ki presega vsak poj. Čutila se je tako resnično kot kraljevsko hčer in zaupajoč na ta svoj plemiški naslov je želela in prosila svojega božjega Ženina, da bi se na ta njen praznik izpreobrnil vsi grešniki in da bi bile vse uboge duše rešene vic. Kar je pa za-se želela, si je zapisala na listič, ki ga je ves profesni dan nosila na svojem srcu — s sledečimi besedami:

„O Jezus, moj božji Ženin, daj, da blesteči žar moje krstne nedolžnosti nikdar ne otemni. Vzemi me rajši s te zemlje, kakor da bi svojo dušo omadeževala kdaj tudi le z najmanjšim prostovoljnim grehom. Samo Tebe hočem iskati. — Samo Tebe hočem najti. — Naj bodo stvari zame nič in jaz zanje nič. Ne dopusti, da bi še kaj posvetnega motilo moj notranji mir.

Le eno te prosim moj Jezus: za Tvoj mir, da, za brezmejni mir in brezmejno ljubezen. Za te, o moj Jezus, bi rada prestala mučeniško smrt; daj mi mučeništvo srca ali telesa ali še rajši, daj mi oboje.

(Dale)